+ Rediģēt

Izlase

MR	**Meiva Rohasa** Beivjū vidusskolas 11. klases skolniece, Bronvinas māsa	❶
NM	**Nokss Maierss** Beivjū vidusskolas 11. klases skolnieks, “Nevainības prezumpcija”	❶
FL	**Fēbe Lotona** Beivjū vidusskolas 11. klases skolniece, *Café Contigo*	❶
BR	**Bronvina Rohasa** Viena no sākotnējā Beivjū četrinieka, Meivas māsa	❶
NM	**Neits Makolijs** Viens no sākotnējā Beivjū četrinieka	❶
AP	**Adija Prentisa** Viena no sākotnējā Beivjū četrinieka, *Café Contigo*	❶
KK	**Kūpers Klejs** Viens no sākotnējā Beivjū četrinieka	❶
LS	**Luiss Santoss** Kūpera labākais draugs, *Café Contigo*	❶
EL	**Emma Lotona** Beivjū vidusskolas 12. klases skolniece, Fēbes māsa	❶
OL	**Ouens Lotons** Fēbes brālis	❶
EP	**Eštona Prentisa** Adijas māsa	❶
KM	**Kirstena Maiersa** Noksa māsa	❶
EK	**Elija Klainfelters** Advokāts, “Nevainības prezumpcija”	❶
DžK	**Džūlza Krendala** Beivjū vidusskolas 11. klases skolniece, Fēbes labākā draudzene	❶
BV	**Brendons Vēbers** Beivjū vidusskolas 11. klases skolnieks, saspēles vadītājs	❶
ŠM	**Šons Mērdoks** Beivjū vidusskolas 11. klases skolnieks, beisbolists	❶

PIRMĀ DAĻA

PIEKTDIENA, 6. MARTS

REPORTIERE (stāvēdama līkumainas ielas malā pie lielas ēkas ar baltām stuka sienām). Labrīt, es esmu Liza Rozena no 7. kanāla ziņām un pašlaik atrodos Beivjū vidusskolā, kuras audzēkņus smagi satricinājis vakar piedzīvotais skolasbiedra zaudējums. Šī mazā pilsētiņa jau otro reizi pēdējo astoņpadsmit mēnešu laikā piedzīvo traģisku pusaudža bojāeju, un ārā pie skolas valda šoks un *déjà vu* sajūta.

(Kamera pievēršas divām meitenēm: viena slauka asaras, otras seja ir akmens cieta.)

RAUDOŠĀ MEITENE. Tas vienkārši ir... tas ir tik skumji! Nu, reizēm liekas, it kā Beivjū būtu nolādēta, saprotat? Vispirms Saimons, un tagad šis.

STOISKĀ MEITENE. Šis ir pilnīgi kaut kas cits nekā tas, kas notika ar Saimonu.

REPORTIERE (pastiepjot mikrofonu raudošajai meitenei). Vai tu un bojāgājušais skolēns bijāt tuvi draugi?

RAUDOŠĀ MEITENE. Nē, mēs nebijām tā *īsti* tuvi. Mēs vispār nebijām tuvi. Nu, es mācos tikai desmitajā klasē.

REPORTIERE (pagriežoties pret otru meiteni). Un tu?

STOISKĀ MEITENE. Man šķiet, mums nevajadzētu ar jums runāt.

PIRMS DESMIT NEDĒĻĀM

***Reddit* apakšforums** “Atriebība ir mana”
Pavedienu aizsācis lietotājs Beivju2020

Hei!
Vai te ir tie paši cilvēki, ar kuriem agrāk sarakstījās Saimons Kellehers? –Beivju2020

Sveiciens!
Tie paši gan. –Tumsakaisprats

Kāpēc jūs pārcēlāties? Un kāpēc neviens tikpat kā neko neraksta? –Beivju2020

Vecajā vietnē uzradās pārāk daudz lūriķu un žurnālistu.
Un mums ir jauni drošības paņēmieni. Tos mēs iemācījāmies no mūsu vecā drauga Saimona. Spriežot pēc tava lietotājvārda, tu viņu pazīsti, vai ne? –Tumsakaisprats

Visi pazīst Saimonu. Nu... pazina viņu. Bet mēs nebijām tuvi draugi. –Beivju2020

Okei. Kas tevi atvedis šurp? –Tumsakaisprats

Nezinu. Nejauši atradu šo vietu. –Beivju2020

Nemuldi. Šis forums ir veltīts atriebībai, un to nav viegli atrast.
Tu esi šeit kāda iemesla dēļ.
Kāds tas ir? Vai arī pareizais jautājums būtu – kurš?
–Tumsakaisprats

Kurš.
Kāds izdarīja kaut ko šausmīgu.
Tas izpostīja dzīvi man un daudziem citiem.
Bet vainīgajam nenotika NEKAS.
Un es tur neko nevaru darīt. –Beivju2020

Es tāpat.
Mums ir daudz kopīga.
Sūdīgi, ka cilvēks, kurš samaitājis tev dzīvi, var turpināt tieši tāpat kā līdz šim.
It kā tam, ko viņš pastrādājis, nebūtu nozīmes.
Bet es nepiekrītu tavam secinājumam.
Vienmēr var kaut ko darīt. –Tumsakaisprats

PIRMĀ NODAĻA

Meiva

PIRMDIENA, 17. FEBRUĀRIS

Mana māsa domā, ka esmu sliņķe. Viņa to tieši nepasaka – vai faktiski neuzraksta –, tomēr tas ir gluži labi nolasāms starp rindām.

Vai apskatījies to universitāšu sarakstu, ko tev aizsūtīju?

Sākt domāt par to vienpadsmitās klases ziemā nav pārāk agri. Patiesībā tas ir jau diezgan vēlu.

Kad atbraukšu mājās uz Eštonas vecmeitu ballīti, mēs varētu kopā aizbraukt uz dažām vietām, ja vēlies.

Tev derētu pieteikties arī uz kādu universitāti, kas ir tālu ārpus tavas komforta zonas.

Ko tu domā par Havaju salu universitāti?

Es atrauju skatienu no īsziņām, kas zibinās telefona ekrānā, un ielūkojos Noksa Maiersa jautājošajās acīs. – Bronvina uzskata, ka man vajadzētu mācīties Havaju salu universitātē, – es stāstu, un viņš gandrīz aizrijas ar empanadas kumosu.

– Viņa taču saprot, ka tā atrodas uz salas, vai ne? – Nokss jautā, pasniegdamies pēc ledusūdens glāzes un

vienā rāvienā iztukšodams to līdz pusei. *Café Contigo* gatavotās empanadas Beivjū ir iemantojušas leģendāru statusu, taču, ja neesi radis pie asiem ēdieniem, tās var sagādāt pamatīgu pārbaudījumu. Nokss, kurš pamatskolas laikā pārcēlās uz šejieni no Kanzasas un starp saviem iecienītākajiem ēdieniem joprojām ierindo sēņu sautējumus, pilnīgi noteikti nav radis pie asuma. – Vai viņai jau aizmirsies, ka tu esi kvēla pludmaļu noliedzēja?

– Neesmu pludmaļu noliedzēja, – es iebilstu. – Vienkārši nejūsmoju par smiltīm. Un pārāk spožu sauli. Un zemūdens straumēm. Un jūras dzīvniekiem. – Ar katru teikumu Noksa uzacis paceļas arvien augstāk. – Klausies, tu pats piespiedi mani noskatīties "Dzīļu briesmoņus", – es atgādinu. – Tā ir tava vaina, ka man izveidojusies fobija no okeāna. – Pagājušajā vasarā Nokss kļuva par manu pirmo puisi, un mēs abi bijām pārāk nepieredzējuši, lai saprastu, ka nemaz nejūtam tādu īstu pievilkšanos. Lielāko daļu laika mūsu attiecībās pavadījām, skatoties dabaszinātņu kanāla pārraides, un jau tajā brīdī mums būtu vajadzējis apjaust, ka labāk palikt vienkārši draugiem.

– Tu esi mani pārliecinājusi, – Nokss sausi nosaka. – Tā ir tava augstskola. Jau gaidu iespēju izlasīt tavu neapšaubāmi no sirds rakstīto pieteikuma eseju, kad tā būs jāiesniedz. – Viņš paliecas uz priekšu un uzsvaram paceļ balsi. – Nākamgad.

Es nopūšos, ar pirkstiem bungodama pa košām flīzēm klāto galda virsmu. *Café Contigo* ir argentīniešu kafejnīca ar tumšzilām sienām un skārda griestiem, un tur gaisā virmo saldu un sātīgu smaržu kokteilis. Kafejnīca atrodas nepilnas jūdzes attālumā no manām mājām,

un pēc tam, kad Bronvina aizbrauca uz Jeilu un manā istabā pēkšņi bija pārāk kluss, tā kļuva par manu iemīļotāko vietu, kur pildīt mājasdarbus. Man patīk te valdošā draudzīgā rosība un fakts, ka neviens neiebilst, ja sēžu šeit trīs stundas no vietas, bet pasūtu tikai kafiju. – Bronvina uzskata, ka es kavēju grafiku, – atzīstos Noksam.

– Nujā, Bronvina savu pieteikumu Jeilai bija uzrakstījusi praktiski jau pirmskolā, vai ne? – viņš attrauc. – Mums ir vēl daudz laika. – Nokss ir tieši tāds pats kā es – septiņpadsmit gadus vecs vienpadsmitās klases audzēknis Beivjū vidusskolā, vecāks par lielāko daļu mūsu klasesbiedru. Viņa gadījumā tas ir tāpēc, ka bērnudārzā viņš bija par mazu savam vecumam un vecāki viņu ilgāk paturēja mājās. Manā gadījumā – tāpēc, ka pusi bērnības pavadīju dažādās slimnīcās, ārstējoties no leikēmijas.

– Laikam jau. – Es pasniedzos, lai paņemtu Noksa tukšo šķīvi un uzliktu to uz savējā, bet apgāžu sālnīcu, un uz galda izbirst balti kristāliņi. Tikpat kā bez domāšanas saņemu pirkstos šķipsniņu un pārmetu pār plecu. Lai atvairītu nelaimi – gluži kā Ita man mācīja. Vecmamma piekopa dažnedažādas māņticības: daļa sakņojās kolumbiešu tradīcijās, bet citas viņa bija apguvusi, trīsdesmit gadus dzīvojot Savienotajās Valstīs. Bērnībā es mēdzu tās ievērot, īpaši tad, kad biju slima. *Ja valkāšu pērlīšu rokassprādzi, ko Ita man iedeva, šīs analīzes nesāpēs. Ja nekāpšu uz plaisām grīdā, mans balto asinsķermenīšu līmenis būs normāls. Ja Vecgada vakarā pusnaktī apēdīšu divpadsmit vīnogas, es šogad nemiršu.*

– Lai vai kā, nebūs arī nekāds pasaules gals, ja tu uzreiz neiestāsies augstskolā, – Nokss turpina. Viņš atgāžas

krēslā un atglauž no pieres brūnu matu cirtu. Nokss ir tik kalsns un stūrains, ka izskatās izbadējies pat pēc tam, kad ir nokopis savu empanadu un vēl arī pusi no manējās. Ikreiz, kad viņš ciemojas mūsmājās, viens no maniem vecākiem vai abi cenšas viņu piebarot. – Ir papilnam tādu, kuri to nedara. – Viņa skatiens klīst pa restorānu, līdz apstājas pie Adijas Prentisas, kura izspraucas pa virtuves durvīm, vienā rokā balansēdama paplāti.

Vēroju, kā Adija līkumo pa *Café Contigo* zāli, lietpratīgā veiklībā izdalot šķīvjus ar ēdienu. Pateicības dienā, kad klajā nāca patiesiem kriminālnoziegumiem veltītā šova "Mihaila Pauersa izmeklēšana" speciālizlaidums "Beivjū četrinieks šodien", Adija pirmo reizi piekrita intervijai. Droši vien tāpēc, ka viņai bija skaidrs – producenti grasās iztēlot viņu par draugu grupas dīkdieni (mana māsa iekļuva Jeilā, Kūpers tika pie ekskluzīvas stipendijas Kalifornijas Štata universitātes filiālē Fullertonā, pat Neits apgūst dažus kursus vietējā koledžā), un viņa negrasījās to pieļaut. Par Adelaidu Prentisu neviens nepublicēs tādus virsrakstus kā "Beivjū bijusī skaistumkaraliene sasniedz slavas zenītu vidusskolā".

– Ja zini, ko gribi darīt pēc skolas, tas ir lieliski, – viņa reiz teica, tupēdama uz bāra krēsla *Café Contigo*; Adijai aiz muguras uz melnās tāfeles ar krāsu krītiņiem bija uzrakstīts dienas īpašais piedāvājums. – Bet, ja nezini, kāpēc maksāt veselu bagātību par grādu, ko varbūt nekad neizmantosi? Nav nekas slikts, ja vēl neesi izplānojusi visu savu dzīvi, kad tev ir tikai astoņpadsmit.

Vai septiņpadsmit. Pametu piesardzīgu skatienu uz savu mobilo, gaidīdama nākamo īsziņu zalvi no Bronvinas.

Es mīlu savu māsu, taču ir grūti turēt līdzi viņas perfekcionismam.

Pamazām ierodas vakariņotāji un ieņem pēdējos brīvos galdiņus; kāds ieslēdz pie sienas piestiprināto platekrāna televizoru, kurā vērojama Kalifornijas Štata universitātes Fullertonas beisbola komandas sezonas atklāšanas spēle. Kad Adijas paplāte ir gandrīz tukša, viņa apstājas un pārlaiž skatienu zālei; pamanījusi mani, viņa pasmaida. Adija pienāk pie mūsu stūra galdiņa un noliek starp mani un Noksu mazu šķīvīti ar *alfajore* saldumiem. Cepumi ar *dulce de leche* – vārīta iebiezinātā piena – pildījumu ir *Café Contigo* īpašais ēdiens, turklāt vienīgais, ko Adija iemācījusies pagatavot deviņos mēnešos, kamēr te strādā.

Mēs ar Noksu vienlaikus pasniedzamies pēc našķiem. – Vai gribat vēl kaut ko? – Adija jautā, aizlikdama aiz auss sudrabaini rozā matu šķipsnu. Pēdējā gada laikā viņa ir izmēģinājusi vairākas matu krāsas, taču ilgāku laiku iztur tikai rozīgie un violetie toņi. – Ja gribat, labāk pasūtiet uzreiz. Tiklīdz Kūpers sāks mest, visi ņems pārtraukumu, un tas būs pēc... – Viņa palūkojas sienas pulkstenī. – ... kādām piecām minūtēm.

Es papurinu galvu, un Nokss pieceļas, notrausdams drupačas no sava iemīļotā pelēkā sporta džempera. – Man neko, bet aiziešu uz tualeti, – viņš saka. – Pasargāsi manu vietu, Meiva?

– Loģiski! – es attraucu un uzlieku somu uz viņa krēsla.

Adija pagriežas un gandrīz nomet paplāti. – Ak mans Dievs! Tur jau viņš ir!

Visos restorānā izvietotajos ekrānos ir redzams viens un tas pats attēls: Kūpers Klejs dodas uz metēja kalniņu, lai iesildītos savai pirmajai augstskolas beisbola spēlei. Es Kūperu satiku Ziemassvētkos, pirms nepilniem diviem mēnešiem, taču viņš izskatās muskuļotāks, nekā atceros. Ar tikpat stūrainu zodu un pievilcīgu seju kā vienmēr, bet viņa skatienā uzmirdz tēraudcieta dzirksts, kādu nekad iepriekš neesmu redzējusi. Tiesa, līdz šim vienmēr esmu vērojusi Kūpera metienus no liela attāluma.

Cauri kafejnīcā skanošajām čalām nedzirdu, ko saka spēles komentētāji, tomēr varu to iztēloties: par Kūpera debiju augstskolu beisbola vidē pašlaik runā pilnīgi visi, un tie ir gana lieli jaunumi, lai spēli no sākuma līdz beigām rādītu vietējās kabeļtelevīzijas sporta kanālā. Par sakāpināto interesi daļēji jāpateicas Beivjū četrinieka bēdīgajai slavai un faktam, ka viņš ir viens no nedaudzajiem atklāti homoseksuālajiem beisbolistiem, tomēr Kūpers ir arī izcili aizvadījis pavasara treniņus. Sporta analītiķi liek likmes par to, vai viņš iekļūs augstākajā līgā, vēl pirms būs pabeidzis vienu augstskolas spēļu sezonu.

– Mūsu superzvaigzne beidzot piepilda savu sūtību, – Adija sirsnīgi nosaka, kad Kūpers ekrānā sakārto beisbola cepuri. – Man vēlreiz jāpārbauda galdiņi, pēc tam jums piebiedrošos. – Viņa sāk apstaigāt zāli, pasitusi paplāti padusē un otrā rokā paņēmusi blociņu, kurā pieraksta pasūtījumus, bet visu apmeklētāju uzmanība no ēdiena jau ir pievērsusies beisbolam.

Mans skatiens kavējas pie televizora, lai gan kadrs ir nomainījies un ekrānā tagad rāda nevis Kūperu, bet interviju ar otras komandas treneri. *Ja Kūpers uzvarēs, šis gads izvērtīsies labi.* Cenšos padzīt šo domu, tiklīdz tā ir

iešāvusies prātā, jo nespēšu izbaudīt spēli, ja pārvērtīšu to par kārtējām derībām ar likteni.

Man blakus skaļi noskrapst krēsla kājas, un manam delmam pieskaras pazīstama, melna ādas jaka. – Kā sviežas, Meiva? – Neits Makolijs apjautājas, iekārtodamies savā krēslā. Viņa skatiens pārslīd ar sāls graudiņiem nobārstītajai galda virsmai. – Ak vai! Tu piebeidzi sālnīcu! Mēs visi esam nolemti, vai ne?

– Ha-ha, – es novelku, bet manas lūpas notrīs. Kopš Neits pirms nepilna gada sāka satikties ar Bronvinu, viņš man ir gandrīz kā brālis, un es pieņemu, ka ķircināšana pieder pie lietas. Tā tas ir pat tagad, kad viņi kopš Bronvinas iestāšanās augstskolā jau trešo reizi ir "paņēmuši pauzi". Pēc tam kad mana māsa pavadīja iepriekšējo vasaru, mokoties pārdomās par to, vai ir iespējams uzturēt attāluma attiecības, kurās viņu no viņas puiša šķir trīstūkstoš jūdzes, abi ir atraduši zināmu ritmu: vispirms viņi ir kā salipuši, tad sastrīdas, izšķiras un atkal saiet kopā, un dīvainā kārtā izskatās, ka tas viņus gluži labi apmierina.

Neits tikai pasmīn, un starp mums iestājas omulīgs klusums. Ir viegli būt kopā ar viņu, Adiju un pārējiem Bronvinas draugiem. *Mūsu draugiem* – tā viņa vienmēr saka, taču tā nav patiesība. Vispirms tie bija viņas draugi, un viņi nemaz nedraudzētos ar mani, ja nebūtu Bronvinas.

Kā uz burvja mājienu iedūcas mans telefons, un, paraudzījusies lejup, ieraugu jaunu īsziņu no māsas. *Vai spēle jau sākusies?*

Drīz sāksies, es atbildu. *Kūpers iesildās*.

Kaut to rādītu ESPN, *lai es arī varētu skatīties!!!* Diemžēl *Pacific Coast Sports Network* pārraides nav pieejamas

Ņūheivenā Konektikutas štatā. Vai jebkurā citā vietā, kas atrodas tālāk nekā trīs stundu brauciena rādiusā ap Sandjego. Un translācijas nav pieejamas tiešsaistē.

Es tev ierakstīšu to spēli, apsolu.

Zinu, bet tas nav tas pats.

Man žēl :(

Apēdu pēdējo cepuma kumosu un vēroju, kā telefona ekrānā kavējas pelēkie punktiņi – tik ilgi, ka jau droši zinu, kas gaidāms. Bronvina raksta zibens ātrumā. Viņa nekad nevilcinās, ja vien negrasās teikt kaut ko tādu, par ko pati šaubās, vai tas vispār būtu jāsaka, un pašlaik viņas pašizveidotajā Neskaramo Tematu sarakstā ir tikai viens punkts.

Nu protams: *Vai Neits ir tur?*

Jā, māsa vairs nedzīvo istabā man blakus, tomēr tas nenozīmē, ka nevaru viņu pakacināt. *Kurš?* – es jautāju, tad paraugos uz Neitu. – Bronvina sūta sveicienus, – es saku.

Neita tumšzilās acis nozibsnī, taču seja paliek vienaldzīga. – Sveicieni arī viņai.

Laikam jau es saprotu. Lai cik ļoti tu būtu kādam pieķēries, viss mainās, ja otrs cilvēks visu laiku ir bijis tev blakus, bet pēkšņi viņa tur vairs nav. Arī es pazīstu šo sajūtu, tikai piedzīvoju to citādi. Bet mēs ar Neitu neesam tādi draugi, kas apspriež savas jūtas, – neviens no mums par tām nerunā ar citiem, izņemot Bronvinu, – tāpēc es tikai novaikstos. – Zini, apspiest emocijas nav veselīgi.

Pirms Neits pagūst atbildēt, ap mums pēkšņi uzvirmo rosība: atgriežas Nokss, Adija pievelk krēslu pie mūsu galdiņa, un man priekšā materializējas šķīvis ar tortiljas

čipsiem, kurus pārklāj plucināts steiks, kausēts siers un *chimichurri* mērce – tā ir *Café Contigo* variācija par načo.

Paskatos uz to pusi, no kuras uzradās cienasts, un sastopu tumšbrūnu acu pāri. – Spēles našķi, – Luiss Santoss paskaidro, uzmetot uz pleca dvieli, ar kuru bija turējis šķīvi. Luiss ir Kūpera labākais draugs no Beivjū vidusskolas; viņi beisbola komandā bija attiecīgi ķērājs un metējs – līdz pagājušajam gadam, kad pabeidza skolu. Luisa vecākiem pieder *Café Contigo*, un viņš te piestrādā pusslodzē, kamēr mācās Pilsētas koledžā. Kopš šis stūra galdiņš ir kļuvis par manām otrajām mājām, es viņu satieku biežāk nekā tolaik, kad mācījāmies vienā skolā.

Nokss uzklūp načo, it kā pirms piecām minūtēm nebūtu nolocījis divas empanadu porcijas un šķīvi cepumu. – Uzmanies, karsts! – Luiss brīdina, apsēzdamies krēslā man iepretim. Uzreiz iedomājos: *Jā, tāds tu esi gan.* Jo man ir mulsinoša vājība uz izskatīgiem sportistiem, kuri atmodina manu iekšējo divpadsmitgadnieci. Varētu domāt, ka būšu kaut ko iemācījusies pēc tam, kad desmitajā klasē pēc nelaimīgas iemīlēšanās basketbolistā par mani tapa pazemojošs raksts Saimona Kellehera tenku blogā "Par to runājot", bet nekā.

Neesmu īsti izsalkusi, tomēr izvelku vienu čipsu no grēdas apakšas. – Paldies, Luis, – es saku, laizīdama sāli no našķa stūrīša.

Neits pasmīn. – Ko tu tur teici par emociju apspiešanu, Meiva?

Mana seja sakarst, bet nespēju izdomāt labu atbildi, tāpēc tikai iebāžu visu čipsu mutē un agresīvi košļāju, blenzdama uz Neita pusi. Reizēm nesaprotu, ko mana māsa viņā saskata.

Velns! Mana māsa! Pametu skatienu uz telefonu un jūtu vainas apziņas dūrienu, ieraugot virkni bēdīgu emocijzīmju sejiņu no Bronvinas. *Tikai pajokoju. Neits izskatās dziļi nelaimīgs*, es apliecinu. Viņš tāds neizskatās, jo neviens cits neprot uzlikt *man par visu nospļauties* masku tik viegli kā Neits Makolijs. Tomēr esmu pārliecināta, ka patiesībā viņš jūtas tieši tā.

Fēbe Lotona, vēl viena no *Café Contigo* viesmīļiem un mana klasesbiedrene, izdala ūdens glāzes un apsēžas galdiņa tālākajā galā brīdī, kad uz mājas bāzes pusi dodas pirmais atsitējs no pretinieku komandas. Kamera pietuvina Kūpera seju, viņam paceļot cimdu un samiedzot acis. – Aiziet, Kūp! – Luiss nomurmina, instinktīvi savilkdams kreiso roku, it kā tajā būtu uzvilkts ķērāja cimds. – Spēlē!

Pēc divām stundām visu kafejnīcu ir pārņēmusi aizrautīga murdoņa, pateicoties Kūpera teju nevainojamajam sniegumam: astoņi straikauti, viena pastaiga, viens hits un neviena skrējiena septiņos īningos. Kalifornijas Štata universitātes Fullertonas filiāles "Titāni" ir vadībā par trim punktiem, bet nevienu no Beivjū tas vairs īpaši neinteresē, jo Kūperu ir nomainījis rezerves metējs.

– Es tā priecājos par viņu! – Adija staro. – Viņš to ir tik ļoti pelnījis pēc... nu, jūs jau zināt. – Viņas smaids aptumšojas. – Pēc tā visa.

Tas viss. Ar šiem vārdiem nepietiek, lai aptvertu to, kas notika, kad Saimons Kellehers pirms astoņpadsmit mēnešiem nolēma pataisīt savu nāvi par izrādi un uzvelt aizdomas par viņa slepkavību manai māsai, Kūperam, Adijai un Neitam. "Mihaila Pauersa izmeklēšanas"

Pateicības dienas speciālizlaidumā tas vēlreiz tika iztirzāts līdz pēdējam sīkumam: sākot ar Saimona plānu panākt, ka viņi visi nonāk pēcstundās, un beidzot ar noslēpumiem, kas tika noplūdināti blogā "Par to runājot", lai radītu iespaidu, ka pārējiem četriem skolasbiedriem bija iemesls vēlēt viņam nāvi.

Es noskatījos to speciālizlaidumu kopā ar Bronvinu, kura brīvlaikā bija atbraukusi mājās. Tas bija kā atgriezties iepriekšējā gadā, kad šie notikumi kļuva par nacionāla mēroga apsēstību un mūsu piebraucamajā ceļā ik dienu drūzmējās ziņu busiņi. Visa valsts uzzināja, ka Bronvina zagusi ieskaites, lai nopelnītu A ķīmijā, ka Neits tirgojis narkotikas laikā, kad viņam bija piespriesta probācija *par* narkotiku tirgošanu, ka Adija krāpusi savu puisi Džeiku – kurš izrādījās tāds kontrolējošs izdzimtenis, ka piekrita kļūt par Saimona līdzzinātāju. Un Kūperu nepatiesi apsūdzēja dopinga lietošanā, kā arī blogā tika atklāta viņa patiesā seksuālā orientācija, vēl pirms viņš bija gatavs to izpaust savai ģimenei un draugiem.

Tas viss bija murgaini, tomēr kļūt par aizdomās turamajiem slepkavības lietā bija vēl daudzkārt sliktāk.

Izmeklēšana attīstījās gandrīz precīzi tā, kā Saimons bija izplānojis, – ja neņem vērā faktu, ka Bronvina, Kūpers, Adija un Neits apvienoja spēkus, nevis nostājās cits pret citu. Grūti iedomāties, kāds izvērstos šis vakars, ja tā nebūtu noticis. Šaubos, ka tad Kūpers būtu aizvadījis pirmo augstskolas beisbola spēli, neļaujot pretiniekiem atsist tikpat kā nevienu bumbu, vai ka Bronvinai būtu izdevies iekļūt Jeilā. Neits droši vien sēdētu cietumā. Un Adija... Man negribas domāt par to, kur būtu Adija. Galvenokārt tāpēc, ka baidos – viņas šeit nebūtu nemaz.

Es nodrebinos, un Luiss notver manu skatienu. Viņš paceļ glāzi, šķietami apņēmības pilns neļaut nekam aizēnot sava labākā drauga triumfu. – Jā, nu tad par karmu. Un par Kūpu, kurš visiem sadeva savā pirmajā augstskolas spēlē.

– Par Kūpu, – pārējie piebalso.

– Mums jāieplāno brauciens ciemos pie viņa! – Adija iesaucas. Viņa pasniedzas pāri galdam un piebiksta Neitam, kurš pārlaiž skatienu telpai, it kā aprēķinātu, cik drīz drīkst doties prom. – Tas attiecas arī uz tevi. Pat nemēģini izlocīties!

– Visa beisbola komanda gribēs braukt līdzi, – saka Luiss. Neits rezignēti saviebjas, jo, kad Adija ir nolēmusi iekļaut viņu kādā pasākumā, viņa ir neapturama kā vētra.

Spēlei ritot un citiem apmeklētājiem dodoties prom, Fēbe ir piesēdusies tuvāk man un Noksam un pasniedzas, lai ielietu sev glāzi ūdens. – Beivjū bez Saimona ir pamatīgi mainījusies, tomēr vienlaikus... *nav*. Vai saprotat? – viņa nomurmina tik klusi, ka dzirdam tikai mēs ar Noksu. – Pārvarējuši šoku, citi nav kļuvuši jaukāki. Vienkārši vairs nav "Par to runājot", kur būtu uzskaitīts, kurš šonedēļ izturējies īpaši šausmīgi.

– Nav jau tā, ka neviens nebūtu mēģinājis, – Nokss norūc.

Kādu laiku pēc Saimona nāves uzradās daudzi "Par to runājot" atdarinātāji. Lielākā daļa pazuda dažu dienu laikā, tomēr kāda vietne – "Saimons saka tā" – pērnajā rudenī izvilka gandrīz veselu mēnesi, līdz iesaistījās skolas vadība un to slēdza. Taču tā lapa netika uztverta nopietni, jo tās veidotājs – kāds no tiem klusētājiem,

kurus praktiski neviens nepazīst, – neuzrakstīja neko tādu, ko visi jau nebūtu dzirdējuši.

Tieši tas Saimonu Kelleheru padarīja īpašu: viņš zināja noslēpumus, ko citi pat minēdami neuzminētu. Viņš bija pacietīgs un gatavs gaidīt līdz brīdim, kad no jebkuras situācijas varēs izspiest maksimāli daudz drāmas un ciešanu. Un viņš lieliski prata noslēpt to, cik ļoti ienīst visus pārējos Beivjū vidusskolas audzēkņus; savas patiesās domas viņš izpauda tikai atriebības alkām veltītajā forumā, ko es atradu, meklējot jebkādus pavedienus saistībā ar viņa nāvi. Toreiz, lasot Saimona ierakstus, man metās šķērmi. Šad tad joprojām kļūst baisi, iedomājoties, ka mums nebija tikpat kā ne mazākās nojausmas, ko tas nozīmē – stāties pretī tādam prātam kā Saimons.

Viss varēja izvērsties pilnīgi citādi.

– Ei! – Nokss man piebiksta, atsaucot atpakaļ tagadnē, un es samirkšķinu acis, līdz atkal skaidri ieraugu viņa seju. Klusinātajā sarunā joprojām piedalāmies tikai mēs trīs; diez vai kāds, kurš pērn mācījās divpadsmitajā klasē, ļauj sev pārāk ilgi prātot par Saimonu. – Nerādi tik nopietnu seju. Lai pagātne paliek pagātnē, pareizi?

– Pareizi, – es piekrītu un pagriežos savā vietā, kad *Café Contigo* apmeklētājus pāršalc skaļš vaids. Paiet mirklis, līdz saprotu, kas notiek, un tad sašļūku: Kūpera aizstājējs devītajā īningā bija panācis, ka ikkatrā bāzē ir pa skrējējam, un tad tika noņemts no laukuma, bet jaunais atsitējs nupat bija izgāzis *grand slam* sitienu. Pavisam negaidot Kalifornijas Štata universitātes trīs punktu pārsvars ir pārtapis par zaudējumu viena skrējiena dēļ. Pretinieku komandas spēlētāji sagaida atsitēju mājas bāzē

un metas viņam virsū, līdz visi sabrūk līksmā kaudzē. Lai gan Kūpers sita kā dievs, šoreiz viņš neuzvarēja.

– Nēēēēē... – Luiss novaidas, paslēpdams seju rokās. Izklausās, ka viņam fiziski sāp. – Pilnīgs *stulbums*!

Fēbe saviebjas. – Ak, nelāgi gan! Bet tā nav Kūpera vaina.

Ar skatienu uzmeklēju vienīgo cilvēku pie mūsu galdiņa, kurš nekad neslēpj savu patieso reakciju, – Neitu. Viņš paraugās uz manu saspringto seju un tad uz sāls graudiņiem, kas joprojām ir izkaisīti pa galdu. Neits papurina galvu, it kā zinātu par māņticīgajām derībām, ko esmu noslēgusi pati ar sevi. Es spēju nolasīt viņa žesta nozīmi tik skaidri, it kā Neits to būtu pateicis skaļi: *Tas neko nenozīmē, Meiva. Tā ir tikai spēle.*

Viņam noteikti ir taisnība. Un tomēr. Man tiešām gribētos, kaut Kūpers būtu uzvarējis.